

Panium - Üç Numara

Görüm ve Belirlenmiş Zaman: Peygamberî Bir Paralellik

Jeff Pippenger

2025-02-28

On Kız benzetmesi, yüz kırk dört binin tarihinde harfi harfine tekrarlanır. Habakkuk'un ikinci bölümü, sona ilişkin olan görümü tanımlarken benzetmenin özünü ortaya koyar.

Nöbet yerimde duracağım, kuleye çıkacağım ve bana ne diyeceğini, uyarıldığımda ne cevap vereceğimi görmek için gözetleyeceğim. Rab bana cevap verdi ve dedi ki: Görüyü yaz, onu levhalar üzerine açıkça yaz ki okuyan koşabilsin. Çünkü görü belirlenmiş bir zaman içindir; sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecektir. Gecikse de onu bekle; çünkü mutlaka gelecektir, gecikmeyecektir. İşte, böbürlenenin canı onda doğru değildir; ama doğru kişi imanı ile yaşayacaktır. Habakkuk 2:1-4.

Daniel 11'in yirmi yedinci ayeti ayrıca "belirlenen zaman"ı belirtir.

Ve her iki kralın da niyeti kötülük yapmak olacak ve aynı masada yalan söyleyecekler; ama bu başarılı olmayacak; çünkü son yine belirlenen zamanda olacaktır. Daniel 11:27.

Roma tarafından tesis edilen "görüm" "belirlenen bir zaman" içindir ve niyeti kötülük yapmak olan ve aynı masada yalan söyleyen iki kral, görüm "konuşmadan" önce gelen peygamberî bir işareti belirler. Belirlenen zamandan önce iki kral "yalanlar" söyler ve görüm belirlenen zamanda konuştuğunda yalan söylemez. Belirlenen zaman ABD'deki Pazar yasasıdır ve masadaki buluşma peygamberî bir dönemin başlangıcını işaretler. "Görüm" tarihte Pazar yasasında yerine gelir, fakat Pazar yasasından önce tesis edilir. Bu açıktır; çünkü sadıklara görümü beklemeleri söylenir ve görümü ilan etmeleri emredilir. Görüm henüz tesis edilmemiş olsaydı, gerçekleşmesinden önce onu ilan edemezlerdi.

Yeremya, görümü "bekleyen" kimseleri temsil eder:

Ya Rab, sen biliyorsun: beni anımsa, beni ziyaret et ve bana zulmedenlerden öcümü al; uzun sabrın yüzünden beni alıp götürme; senin uğruna kınandığımı bil. Sözlerini buldum ve yedim; ve sözün yüreğimin sevinci ve neşesi oldu; çünkü senin adınla çağrıldım, ey Orduların Rab Tanrısı. Alaycıların topluluğunda oturmam, sevinmedim de; elin yüzünden yalnız oturdum; çünkü beni öfkeyle doldurdun. Acım neden sürekli, yaramsa neden onulmaz, iyileşmeyi reddeder? Bana bütünüyle bir yalancı gibi ve kuruyan sular gibi mi olacaksın? Bundan dolayı Rab şöyle diyor: Eğer geri dönersen, seni yine getiririm ve önümde durursun; ve kıymetliyi değersizden ayıklarsan, ağzım gibi olacaksın; bırak onlar sana dönsün, ama sen onlara dönme. Ve seni bu halka karşı sağlam tunç bir duvar yapacağım; sana karşı savaşıacaklar, ama sana üstün gelemeyecekler; çünkü seni kurtarmak ve özgürlüğe kavuşturmak için seninleyim, diyor Rab. Kötünün elinden seni kurtaracağım ve korkunç olanın elinden seni kurtarıp çıkaracağım. Yeremya 15:15-21.

ABD'deki Pazar yasası, "hatırlama" sembolünün işaretlendiği yerdir. Orada, daima hatırlanması gereken Şabat nihai sınama konusu haline gelir. Orada, unutulmuş olan Sur'un fahişesi hatırlanır. Orada Tanrı Babil'in günahlarını hatırlar ve ona iki kat ceza verir.

Konuşmanın yer aldığı işaret, ABD'deki Pazar yasasıdır; çünkü orada yeryüzünden çıkan canavar bir ejderha gibi "konuşur". Aynı işaretle, Balaam'ın peygamberlik çizgisindeki eşek "konuşur". Vaftizci Yahya doğduğunda, konuşması ilahi olarak kısıtlanmış olan babası Zekeriya "konuşur".

Sekizinci gün çocuğu sünnet etmeye geldiler; ona babasının adı olan Zekeriya adını vermek istediler. Annesi ise, "Hayır, öyle değil; adı Yahya olacak," diye karşılık verdi. Ona, "Akrabaların arasında bu adla çağrılan kimse yok," dediler. Babasına, çocuğa hangi adı vermek istediğini işaretle sordular. O da bir yazı levhası istedi ve "Adı Yahya'dır" diye yazdı. Herkes şaşırıldı. O anda ağzı hemen açıldı, dili çözüldü; konuştu ve Tanrı'yı övdü. Luka 1:59-64.

ABD'deki Pazar yasasında papalığın ölümcül yarası iyileşir ve o, yediden olan sekizinci krallık olur; ABD'nin başkanı Donald Trump da yediden olan sekizinci başkandır. Aynı zamanda yüz kırk dört bin bir sancak olarak yükseltilir. Yüz kırk dört bin, yediden olan sekizinci kilisedir. Pazar yasasında sekiz sayısı işaretlenir ve John'un sünnet edildiği ve Zacharias'ın konuştuğu gün sekizinci gündü. Zacharias, "Tanrı hatırladı" anlamına gelir. Pazar yasası, "hatırlanması" gereken gerçek Sebt'in sahtesidir. Pazar yasasında Sur'un fahişesi "hatırlanır." Pazar yasasında Tanrı Babil'in günahlarını "hatırlar" ve onun yargısını ikiye katlar.

Yeremya, ilk hayal kırıklığını yaşayanları ve geciken görümü bekleyenleri temsil eder. Görümün konuşup yalan söylemediği belirlenen zamanda Tanrı'nın sözcüsü olan sadıkları temsil eder. Belirlenen zamanda konuşan görümden önce, aynı masada birbirlerine yalan söyleyen iki kral vardır. Bu olay Pazar yasasından önce gelir ve bu nedenle on üçüncüden on beşinciye kadarki ayetlerde ortaya konduğu üzere Panium'un tarihinde gerçekleşir. Bu, "halkın soyguncuları"nın "görümü" tesis ettiği aynı dönemdir.

Ve o zamanlarda birçokları güneyin kralına karşı ayağa kalkacak; senin halkının haydutları da görüyü gerçekleştirmek için kendilerini yüceltecekler; fakat düşecekler. Daniel 11:14.

"Haydutlar" Roma'dır ve son günlerdeki Roma Katolikliktir. Papa görümü tesis eder ve bunu Pazar yasasından hemen önceki dönemde yapar. Bunu, Trump'ın Putin'e üstün geldiği Panium Savaşı'na müdahil olarak yapar. Savaş MÖ 200 yılında gerçekleşti; bu, putperest Roma'nın peygamberlik tarihine girdiği yıldır. Büyük Pompey MÖ 63'te Kudüs'ü fethetti. Bu olay, Doğu'daki seferi sırasında, Hasmonean kardeşler Hyrcanus II ile Aristobulus II arasındaki iç savaşa müdahale ettiğinde gerçekleşti. Pompey, Hyrcanus II'nin tarafını tuttu, Kudüs'ü kuşattı ve sonunda üç aylık bir kuşatmanın ardından şehri ele geçirdi. Bu, Yahudiye'nin bağımsızlığının sonunu ve bölge üzerinde Roma kontrolünün başlangıcını işaret etti; bölge daha sonra Roma yönetimi altında bir eyalet haline gelecekti.

Pazar yasasından önce papa, Panium Savaşıyla bağlantılı tarihe müdahil olur. Peygamberî tarihe girdiğinde, onun ortaya çıkışı "görüm"ü tesis eder; ABD'deki Pazar yasasının "belirlenmiş

zamanında” henüz “konuşacak” olan görüm. Geciken “görüm”, on bakire benzetmesinde gecikme zamanının başlangıcını işaretleyen başarısız bir tahmindir. Bu aynı zamanda, Vahiy on dörtteki üç melekten ikincisinin gelişini de işaretledi. Gecikmiş olsa bile yerine gelmesi için “beklemeye” teşvik eden ve bir bekleme dönemini başlatan başarısız bir tahmin.

Millerci hareketin tarihinde, bekleme zamanı 12-17 Ağustos 1844 tarihlerinde Exeter kamp toplantısında sona erdi. Başarısız bir tahminin yol açtığı bir hayal kırıklığı, iki sınıf bakirenin karakterini nihai hâline getirmek üzere tasarlanmış bir bekleme dönemini başlattı; bunu, daha önce başarısız olmuş tahminin açıklaması izledi. Exeter’deki açıklama, görüm yerine geldiğinde onunla ilişkili ayrıntıları tanımlar. Aynı özellikler, Mesih’in öğrencilerini Sezariye Filipi’ye götürdüğü Matta 16. bölümde de görülebilir. O noktadan itibaren Mesih, çarmıhta neler olacağını öğrencilerine doğrudan öğretti.

O zamandan itibaren İsa, öğrencilerine Yeruşalim’e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginleri tarafından birçok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün yeniden dirilmesi gerektiğini açıklamaya başladı. Matta 16:21.

Şu not edilmelidir: Az önce alıntılanan ayet, İsa’nın, Petrus’un İsa’yı yaşayan Tanrı’nın Oğlu Mesih olarak tanınmasında Kutsal Ruh tarafından yönlendirildiğini belirtmesi ile, Mesih çarmıhın yaklaştığını onlara öğretmeye başladığında Petrus’un bu mesaja karşı çıkması ve Mesih’in Petrus’a “Şeytan” demesi arasında yer alır. Görüm doğrulandığında mühürü açılan mesaj, ikisi de Petrus tarafından temsil edilen iki tür tapınan meydana getirir.

Sezariye Filipi, Panium’dur ve ikisi de Mesih’in çizgisinde çarmıhın belirlenmiş zamanına, Millerit tarihinde 22 Ekim 1844’e ve bugün Pazar yasasına götürür. Panium, Sezariye Filipi ve Exeter kamp toplantısı aynı peygamberlik yol işaretidir. Bu yol işaretinde, papanın anlatıya dahil edilmesiyle görüm tesis edilir. Görümün tesis edilmesi, belirlenmiş zamandan önce gelir; çünkü Sezariye Filipi çarmıhtan önceydi, Exeter kamp toplantısı 22 Ekim 1844’ten önceydi ve MÖ 200’deki Panium, MÖ 63’te Pompeius’un Kudüs’ü fethetmesinden önceydi. ABD’deki Pazar yasasından bir süre önce, Sur’un fahişesi olan papa, peygamberlik tarihine alenen girecek. Bu olduğunda görüm tesis edilir.

Görüm on birinci bölümün üçüncü vekâlet savaşında ortaya konur. İlk vekâlet savaşı son vekâlet savaşını tasvir eder; bu nedenle son vekâlet savaşı ilkiyle aynı peygamberî özelliklere sahip olacaktır. Topluluğun yöneticisi anlamına gelen Vladimir adıyla temsil edilen güneyin kralı, Papa ile ABD başkanı arasındaki bir ittifak aracılığıyla süpürülüp gider. Son papa, Vahiy on yedinin yerine gelmesiyle yediden olan sekizinci olacaktır; son başkan da yediden olan sekizinci olacaktır; yüz kırk dört binin sancağı da öyle.

Başlangıçta papa ile başkan arasındaki ilişki bir "gizli ittifak"tı ve sekizinci ve son başkanın papa ile ittifakı da "gizli" olacaktır, çünkü bu dönemde Sur’un fahişesi peygamberlikte "unutulur". Reagan ile Papa II. John Paul arasındaki ittifak gizliydi, ancak aynı zamanda papa dünyada en tanınan yüz haline geldi. Yeryüzünün bütün krallarıyla zina eden Sur’un fahişesine ilişkin olarak "unutulan" şey, papalığa özgü bir özelliktir; bu özellik, onun tüm günahlarını tek bir isyan kategorisi içinde toplar. Bu özellik, Katolik kiliselerinin "yanılmazlık" iddiasıdır. Bu gerçeğin

görülmesi o kadar önemlidir ki, şimdi bu makaleyi Kız kardeş White'tan bir bölümle kapatacağım. Bu satırlara bir sonraki makalede devam edeceğiz, ancak The Great Controversy'den aşağıdaki bölümü okurken, Trump'ın kabine üyelerinin neredeyse her birinin Roma Katoliği olduğunu, buna Pentekostalizmin bir karışımı ve kısa süre önce Kutsal Kitap peygamberliğindeki antikrist için kamuya açık dualar çağrısı yapan Franklin Graham'ın daima mevcut etkisinin eşlik ettiğini unutmayın.

Vicdan özgürlüğü tehdit altında

Roma Katolikliğine günümüzde Protestanlar, geçmiş yıllara göre çok daha fazla sempatiyle bakıyor. Katolikliğin üstün konumda olmadığı ve Papacıların nüfuz kazanmak için uzlaştırıcı bir tutum benimsedikleri ülkelerde, Reformasyon kiliselerini Papalık hiyerarşisinden ayıran öğretiler konusunda giderek artan bir kayıtsızlık var; nihayetinde hayati noktalarda sanıldığı kadar geniş ölçüde farklılaşmadığımız ve bizim tarafımızdan yapılacak küçük bir tavizin Roma ile daha iyi bir uzlaşmaya götüreceği görüşü güç kazanıyor. Bir zamanlar Protestanlar, bedeli çok ağır ödenmiş vicdan özgürlüğüne büyük değer verirdi. Çocuklarına Papacılıktan tiksinimeyi öğretirlerdi ve Roma ile uyum aramanın Tanrı'ya sadakatsizlik olacağını savunurlardı. Ama şimdi dile getirilen duygular ne kadar da farklı!

Papalığın savunucuları, kilisenin karalandığını iddia ediyor ve Protestan dünyası da bu iddiayı kabul etmeye eğilimlidir. Birçoğu, bugünkü kiliseyi, cehalet ve karanlık yüzyıllarındaki egemenliğini damgalayan iğrençlikler ve saçmalıklarla yargılamanın adaletsiz olduğunu öne sürüyor. Onun korkunç gaddarlığını dönemin barbarlığının bir sonucu olarak mazur görüyor ve modern uygarlığın etkisinin tutumlarını değiştirdiğini savunuyorlar.

Bu kişiler, bu kibirli gücün sekiz yüz yıl boyunca ileri sürdüğü yanılmazlık iddiasını unuttular mı? Terk edilmek şöyle dursun, bu iddia on dokuzuncu yüzyılda daha önce hiç olmadığı kadar kesin bir şekilde teyit edildi. Roma, "kilise asla yanılmadı; Kutsal Yazılara göre de hiçbir zaman yanılmayacaktır" (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, 3. kitap, II. yüzyıl, 2. kısım, 2. bölüm, 9. kesim, 17. not) diye ileri sürdüğüne göre, geçmiş çağlarda gidişatını yöneten ilkelerden nasıl vazgeçebilir?

Papalık kilisesi yanılmazlık iddiasından asla vazgeçmeyecek. Dogmalarını reddedenlere uyguladığı zulümde yaptığı her şeyi doğru sayıyor; ve fırsat doğarsa aynı eylemleri tekrar etmeyecek midir? Şimdi laik hükümetlerin koyduğu kısıtlamalar kaldırılıp Roma eski gücüne kavuşturulursa, onun tiranlığı ve zulmü hızla yeniden canlanır.

Ünlü bir yazar, vicdan özgürlüğü konusunda papalık hiyerarşisinin tutumundan ve Katolik Kilisesi'nin politikasının başarısından kaynaklanan, özellikle Amerika Birleşik Devletleri'ni tehdit eden tehlikelerden şöyle söz ediyor: "Amerika Birleşik Devletleri'nde Roma Katolikliğine yönelik her türlü korkuyu bağınazlığa ya da çocukluğa atfetmeye eğilimli pek çok kişi vardır. Bu kişiler, Roma Katolikliğinin karakterinde ve tutumunda özgür kurumlarımıza düşman olan hiçbir şey görmedikleri gibi, onun büyümesinde de kaygı verici hiçbir şey bulmazlar. O halde önce hükümetimizin bazı temel ilkelerini Katolik Kilisesi'ninkilerle karşılaştıralım."

Amerika Birleşik Devletleri Anayasası vicdan özgürlüğünü güvence altına alır. Daha kıymetli ya da daha temel hiçbir şey yoktur. Papa IX. Pius, 15 Ağustos 1854 tarihli Genelgesinde şöyle dedi: 'Vicdan özgürlüğünü savunmak adına ortaya atılan saçma ve hatalı doktrinler ya da hezeyanlar en öldürücü türden bir hatadır—bir devlette, diğerlerinin hepsinden daha çok korkulması gereken bir vebadır.' Aynı Papa, 8 Aralık 1864 tarihli Genelgesinde, 'vicdan özgürlüğünü ve dini ibadet özgürlüğünü ileri sürenleri' ve ayrıca 'kilisenin güç kullanamayacağını savunanların hepsini' lanetledi.

'Roma'nın Amerika Birleşik Devletleri'ndeki özel üslubu bir niyet değişikliğine işaret etmez. Güçsüz olduğu yerde hoşgörülüdür. Piskopos O'Connor şöyle der: 'Din özgürlüğüne yalnızca, tersinin Katolik dünyası için tehlike yaratmadan yürürlüğe konulabilmesine kadar katlanılır.'... St. Louis Başpiskoposu bir keresinde şöyle demişti: 'Sapkınlık ve imansızlık suçtur; ve örneğin İtalya ve İspanya gibi, halkın tamamının Katolik olduğu ve Katolik dininin ülkenin yasalarının asli bir parçası olduğu Hristiyan ülkelerde, diğer suçlar gibi cezalandırılırlar.'...

Katolik Kilisesi'ndeki her kardinal, başpiskopos ve piskopos, papa'ya bağlılık yemini eder; bu yeminde şu sözler yer alır: "Söz konusu efendimiz (papa) ya da adı geçen haleflerine karşı olan sapkınları, ayrılıkçıları ve isyancıları tüm gücümle kovuşturacak ve onlara karşı koyacağım." - Josiah Strong, Our Country, bölüm 5, par. 2-4.

Roma Katolik cemaatinde gerçek Hristiyanlar bulunduğu doğrudur. O kilisedeki binlerce kişi, sahip oldukları en iyi işi göre Tanrı'ya hizmet ediyor. Onlara O'nun sözüne erişim izni verilmediğinden, gerçeği ayırt edemiyorlar. Yaşayan, yürekten gelen bir hizmet ile salt biçim ve törenlerden ibaret bir döngü arasındaki karşıtlığı hiç görmemişlerdir. Aldatıcı ve tatmin etmeyen bir inançla yetişmiş olan bu ruhlara Tanrı acıyan bir şefkatle bakmaktadır. Işık huzmelerinin onları saran yoğun karanlığı delip geçmesini sağlayacaktır. Onlara gerçeği İsa'da olduğu haliyle açıklayacak ve pek çoğu sonunda O'nun halkının safında yerini alacaktır.

Ancak bir sistem olarak Romanizm, bugün de tarihinin önceki herhangi bir döneminde olduğu kadar Mesih'in müjdesiyle uyumsuzdur. Protestan kiliseler büyük bir karanlık içindedir; yoksa zamanın belirtilerini ayırt ederlerdi. Roma Kilisesi, planları ve faaliyet yöntemleri bakımından uzun erimli ve kapsamlıdır. Dünyanın denetimini yeniden ele geçirmek, zulmü yeniden tesis etmek ve Protestanlığın yaptıklarının tümünü boşa çıkarmak için verilecek amansız ve kararlı bir çatışmaya hazırlanarak, nüfuzunu genişletmek ve gücünü artırmak amacıyla her türlü araca başvurmaktadır. Katoliklik her tarafa zemin kazanıyor. Protestan ülkelerdeki kilise ve şapellerinin artan sayısına bakın. Amerika'daki, Protestanlarca da bu denli geniş ölçüde desteklenen kolej ve ruhban okullarının ne kadar popüler olduğuna bakın. İngiltere'de ritüalizmin büyümesine ve Katolik saflarına sık sık yaşanan geçişlere bakın. Bu hususlar, müjdenin saf ilkelerini değerli sayan herkesin kaygısını uyandırmalıdır.

Protestanlar papacılığa bulaşıp onu himaye ettiler; papacıların bile görünce şaşırıldığı ve anlam veremediği uzlaşmalar yaptılar ve tavizler verdiler. İnsanlar Roma Katolikliği'nin gerçek mahiyetine ve onun hâkimiyetinden doğabilecek tehlikelere gözlerini kapıyor. Halk, sivil ve dinî özgürlüklerin en tehlikeli düşmanı olan bu gücün ilerleyişine karşı koymak üzere uyandırılmalı.

Birçok Protestan, Katolik dininin çekici olmadığını ve ibadetinin sıkıcı, anlamsız bir törenler silsilesinden ibaret olduğunu sanır. Burada yanılıyorlar. Romanizm aldatmaya dayalı olsa da, kaba ve beceriksiz bir sahtekârlık değildir. Roma Kilisesi'nin dinî ayini son derece etkileyici bir merasimdir. Onun görkemli gösterisi ve vakur ritüelleri, halkın duyularını büyüler ve aklın ve vicdanın sesini susturur. Göz büyülenir. Muhteşem kiliseler, heybetli alaylar, altın sunaklar, mücevherli türbeler, seçkin tablolar ve zarif heykeller güzellik sevgisine hitap eder. Kulak da büyülenir. Müzik eşi benzeri yoktur. Onun görkemli katedrallerinin yüksek kubbeleri ve sütunlu nefleri boyunca yankılanarak yükselen, derin tonlu orgun zengin notalarının çok sayıda sesin ezgisiyle kaynaşması, zihni huşu ve saygıyla etkilememesi mümkün değildir.

Günahla hasta düşmüş ruhun özlemlerini yalnızca alaya alan bu dışsal ihtişam, gösteriş ve merasim, içsel yozlaşmanın bir kanıtıdır. Mesih'in dini, kendini cazip kılmak için böyle cazibelere muhtaç değildir. Çarmıhtan parlayan ışıktaki, gerçek Hristiyanlık o kadar saf ve güzel görünür ki, hiçbir dış süsleme onun gerçek değerini artıramaz. Tanrı katında değerli olan, kutsallığın güzelliği; uysal ve sakin bir ruhtur.

Üslubun parlaklığı, saf ve yüce düşüncenin mutlaka bir göstergesi değildir. Sanata dair yüce kavrayışlar, zevk inceliği ve zarafeti, çoğu zaman dünyevi ve nefsanî zihinlerde de bulunur. Bunlar çoğu kez Şeytan tarafından, insanları ruhun ihtiyaçlarını unutmaya, gelecekteki ebedî hayatı gözden kaçırmaya, sonsuz Yardımcılarına sırt çevirmeye ve yalnızca bu dünya için yaşamaya yöneltmek üzere kullanılır.

Dışsal unsurlara dayalı bir din, yenilenmemiş yüreğe çekici gelir. Katolik ibadetinin gösterişi ve törenleri, birçoklarını aldatan baştan çıkarıcı, büyüleyici bir güce sahiptir; böylece onlar Roma Kilisesi'ni sanki cennetin ta kapısıymış gibi görmeye başlarlar. Ayaklarını gerçeğin temeli üzerine sağlamca basmış ve yürekleri Tanrı'nın Ruhu tarafından yenilenmiş olanlar dışında, onun etkisine karşı koyabilecek kimse yoktur. Mesih'i yaşantısal olarak tanımayan binlerce kişi, gücünden yoksun dindarlık biçimlerini kabul etmeye yönlendirilecektir. Böyle bir din, kalabalıkların arzuladığı şeyin ta kendisidir.

Kilise'nin bağışlama yetkisi iddiası, Roma yanlısının günah işlemekte kendini serbest hissetmesine yol açar; ve onsuz bağışlama verilmediği günah çıkarma ayini de kötülüğe ruhsat vermeye eğilimlidir. Düşmüş bir insanın önünde diz çöken ve kalbinin gizli düşünce ve tasavvurlarını itirafta açan kişi, insanlığını alçaltır ve ruhunun her soylu içgüdüsünü aşağılar. Hayatının günahlarını bir rahibe açarken—yanılan, günahlı bir ölümlüye ve çoğu kez şarap ve sefahatle bozulmuş olana—karakter ölçütü düşer ve bunun sonucunda kirlenir. Rahip Tanrı'nın temsilcisi olarak durduğundan, Tanrı tasavvuru düşmüş insanlığın benzerliğine indirgenir. İnsanın insana bu aşağılayıcı itirafı, dünyayı kirleten ve onu nihai yıkıma hazırlayan kötülüklerin çoğunun aktığı gizli kaynaktır. Yine de nefesine düşkün olan için, ruhu Tanrı'ya açmaktansa bir başka ölümlüye itirafta bulunmak daha hoş gelir. İnsan doğası için, günahtan vazgeçmektense kefaret yapmak daha kabul edilebilirdir; bedeni çul, ısırgan ve yaralayıcı zincirlerle hırpalamak, bedensel şehvetleri çarmıha germekten daha kolaydır. Nefsanî yüreğin, Mesih'in boyunduruğuna eğilmektense taşımaya razı olduğu boyunduruk ne kadar ağırdır.

Mesih'in ilk gelişinin döneminde Roma Kilisesi ile Yahudi dini arasında çarpıcı bir benzerlik vardır. Yahudiler gizliden gizliye Tanrı'nın yasaının her ilkesini çiğnerken, görünüşte onun

buyruklarına uymada titizdiler; itaati acı verici ve külfetli kılan dayatmalar ve geleneklerle onu ağırlaştırıyorlardı. Yahudiler yasaya hürmet ettiklerini söylerken, Roma Katolikleri de haça hürmet ettiklerini iddia ederler. Mesih'in acılarının simgesini yüceltirler, fakat yaşamlarında onun temsil ettiği kişiyi inkâr ederler.

Papacılar kiliselerinin, sunaklarının ve giysilerinin üzerine haçlar yerleştirirler. Her yerde haçın sembolü görülür. Her yerde dıştan onurlandırılır ve yüceltilir. Ama Mesih'in öğretileri anlamsız geleneklerin, yanlış yorumların ve katı dayatmaların yığını altında gömülüdür. Kurtarıcı'nın bağnaz Yahudilerle ilgili sözleri, Roma Katolik Kilisesi'nin önderlerine çok daha güçlü biçimde uygulanır: "Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp insanların omuzlarına koyarlar; kendileri ise parmaklarından biriyle bile onları kıpırdatmak istemezler." Matta 23:4. Vicdanlı ruhlar, gücendirilmiş bir Tanrı'nın gazabından korkarak sürekli bir dehşet içinde tutulurken, kilisenin birçok ileri geleni lüks ve duyusal zevkler içinde yaşamaktadır.

Tasvirilere ve kutsal emanetlere tapınma, azizlere yakarış ve papanın yüceltilmesi, halkın zihinlerini Tanrı'dan ve O'nun Oğlundan uzaklaştırmak için Şeytan'ın düzenleridir. Onları mahvetmek için, kurtuluşu yalnız O'nun aracılığıyla bulabilecekleri O'ndan dikkatlerini çevirmeye çabalar. Şöyle diyenin yerine konulabilecek herhangi bir şeye onları yönlendirecektir: "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar, bana gelin; ben size rahat veririm." Matta 11:28.

Şeytan'ın sürekli çabası, Tanrı'nın karakterini, günahın doğasını ve büyük mücadelede söz konusu olan gerçek meseleleri çarpıtmaktır. Onun safatası ilahi yasanın bağlayıcılığını azaltır ve insanlara günah işleme izni verir. Aynı zamanda, onların Tanrı hakkında yanlış tasavvurları benimsemelerine yol açar; böylece O'na sevgi yerine korku ve nefretle bakarlar. Kendi karakterinde var olan zalimlik Yaratıcı'ya atfedilir; dini sistemlerde vücut bulur ve ibadet biçimlerinde ifade edilir. Böylece insanların zihinleri körleşir ve Şeytan onları Tanrı'ya karşı savaşında kendi ajanları olarak elde eder. İlahi niteliklere dair bozulmuş anlayışlar yüzünden, putperest uluslar, ilahın hoşnutluğunu kazanmak için insan kurbanlarının gerekli olduğuna inanmaya yönlendirildi; ve putperestliğin çeşitli biçimleri altında korkunç vahşetler işlenmiştir.

Roma Katolik Kilisesi, putperestlik ve Hristiyanlığın biçimlerini birleştirerek ve putperestlikte olduğu gibi Tanrı'nın karakterini çarpıtarak, hiç de daha az zalim ve iğrenç olmayan uygulamalara başvurmuştur. Roma'nın üstünlüğü döneminde, öğretilerini kabul ettirmek için işkence aletleri vardı. İddialarını kabul etmeyenler için kazıkta yakılma vardı. Yargı gününde ortaya çıkarılana dek asla bilinmeyecek ölçekte katliamlar yaşandı. Kilisenin ileri gelenleri, efendileri Şeytan'ın yönetiminde, kurbanın yaşamını sona erdirmeden mümkün olan en büyük işkenceyi çektirecek yöntemler icat etmek için çalıştılar. Pek çok durumda bu cehennemî süreç, insan dayanma gücünün son sınırına kadar tekrarlandı; tabiat mücadeleden vazgeçene ve acı çeken kişi ölümü tatlı bir kurtuluş olarak karşılayana kadar.

Roma'nın karşıtlarının akıbeti böyleydi. Yandaşları içinse, kamçı cezasının, açlıktan kıvrınmanın ve akla gelebilecek her türden, yürek burkan bedensel riyazetin disiplini vardı. Cennetin lütfuna erişmek için tövbe-kârlar, tabiatın yasalarını çiğnemekle Tanrı'nın yasalarını çiğniyorlardı. İnsanın dünyadaki geçici konaklayışını bereketleyip neşelendirmek için O'nun kurduğu bağları koparmaları onlara öğretildi. Kilise mezarlıkları, doğal sevgilerini bastırmak

için nafile çabalarla ömür tüketmiş; Tanrı'yı gücendirici sayarak hemcinslerine karşı her türlü şefkat ve merhamet düşüncesini ve duygusunu bastırmaya çalışmış milyonlarca kurbanı barındırır.

Şeytanın, Tanrı'yı hiç duymamış olanlar arasında değil de Hristiyan âleminin tam kalbinde ve dört bir yanında yüzyıllar boyunca sergilenen amansız gaddarlığını anlamak istiyorsak, yalnızca Roma Katolikliği'nin tarihine bakmamız yeter. Bu devasa aldatma sistemi aracılığıyla kötülüğün prensi, Tanrı'nın şanına leke sürme ve insanı sefil kılma amacına ulaşır. Ve kendini nasıl gizlemeyi ve işini kilisenin önderleri aracılığıyla nasıl yürütmeyi başardığını gördükçe, Kutsal Kitap'a neden böylesine büyük bir antipati duyduğunu daha iyi anlayabiliriz. O Kitap okunursa, Tanrı'nın merhameti ve sevgisi açığa çıkacaktır; O'nun insanlara bu ağır yüklerin hiçbirini yüklediği görülecektir. O'nun istediği tek şey, kırık ve pişman bir yürek, alçakgönüllü, itaatkâr bir ruhtur.

Mesih, kadın ve erkeklerin cennete uygun hâle gelmek için kendilerini manastırlara kapatmalarına hayatında hiçbir örnek göstermemiştir. Sevgi ve şefkatin bastırılması gerektiğini asla öğretmedi. Kurtarıcı'nın yüreği sevgiyle taşardı. İnsan ahlaki yetkinliğe yaklaştıkça duyarlılığı daha keskin, günahı algılayışı daha ince ve acı çekenlere duyduğu şefkat daha derin olur. Papa, Mesih'in vekili olduğunu iddia eder; ama onun karakteri Kurtarıcımızinkiyle karşılaştırıldığında nasıldır? Mesih'in, Göğün Kralı olarak O'na hürmet etmediler diye insanları zindana ya da işkence tezgâhına göndermiş olduğu hiç duyuldu mu? Onu kabul etmeyenleri ölüme mahkûm eden bir sözü işitildi mi? Bir Samiriyeli köyünün halkı O'nu hor gördüğünde, elçi Yuhanna öfkeyle doldu ve sordu: "Rab, İlyas'ın yaptığı gibi, gökten ateş inmesi ve onları yok etmesi için buyruk vermemizi ister misin?" İsa, öğrencisine acıyarak baktı ve sert ruhunu azarlayarak, "İnsanoğlu insanların canlarını yok etmeye değil, kurtarmaya geldi" dedi. Luka 9:54, 56. Mesih'in sergilediği ruhtan, sözde vekilinin ruhu ne kadar da farklıdır.

Roma Kilisesi şimdi dünyaya hoş bir görüntü sunuyor, korkunç zulümlerinin sicilini mazeretlerle örtüyor. Kendini Mesih'i andıran giysilerle donattı; ama değişmedi. Geçmiş çağlarda var olan papalığın her ilkesi bugün de mevcuttur. En karanlık çağlarda kurgulanmış öğretiler hâlâ benimsenmektedir. Kimse kendini aldatmasın. Protestanların bugün onurlandırmaya bu kadar hazır olduğu papalık, Reformasyon günlerinde dünyaya hükmedenle aynı papalıktır; o günlerde Tanrı adamları, onun kötülüğünü açığa çıkarmak için canlarını tehlikeye atarak ayağa kalkmışlardı. Krallar ve prensler üzerinde efendilik taslayan ve Tanrı'ya ait imtiyazları kendine mal eden aynı kibir ve küstah iddiaya sahiptir. İnsan özgürlüğünü ezip Yüceler Yücesi'nin azizlerini katlettiği zamandakinden şimdi daha az zalim ve despot değildir.

Papalık, kehanetin onun olacağını bildirdiği şeyin ta kendisidir: son zamanların sapkınlığı. 2. Selanikliler 2:3, 4. Amacını en iyi gerçekleştirecek karaktere bürünmek onun politikasının bir parçasıdır; ancak bukalemunun değişken görünümünün altında yılanın değişmez zehrini gizler. 'Sapkınlarla ve sapkınlık şüphesi altındaki kişilerle verilen söz tutulmamalıdır' (Lenfant, cilt 1, s. 516), diye ilan eder. Sicili bin yıl boyunca kutsalların kanıyla yazılmış olan bu güç şimdi Mesih'in kilisesinin bir parçası olarak mı kabul edilecektir?

Protestan ülkelerde, Katolikliğin geçmişe kıyasla Protestanlıktan daha az farklılaştığı yönündeki iddianın ileri sürülmesi sebepsiz değildir. Bir değişim oldu; ama değişen papalık değildir. Katoliklik gerçekten de bugün var olan Protestanlığın büyük bir kısmına benzemektedir; çünkü Protestanlık, Reformcuların döneminden bu yana büyük ölçüde yozlaşmıştır.

Protestan kiliseleri dünyanın tevecühünü aradıkça, sahte merhamet gözlerini kör etti. Onlar için her kötülüğü iyi görmekten başka doğru yok; ve kaçınılmaz bir sonuç olarak, sonunda her iyiyi de kötü görecekler. Azizlere bir kez emanet edilen imanın savunusunda ayakta durmak yerine, şimdi adeta ona dair insafsız görüşleri için Roma'dan özür dileyip bağnazlıkları için af diliyorlar.

Roma Katolikliğine hiç de olumlu bakmayanlar arasında bile, geniş bir kesim onun gücü ve etkisinden pek az tehlike görmektedir. Birçoğu, Orta Çağlar'da hüküm süren zihinsel ve ahlaki karanlığın onun dogmalarının, hurafelerinin ve baskısının yayılmasını kolaylaştırdığını; modern zamanların daha yüksek zekâ düzeyi, bilginin genel yayılımı ve din konularındaki artan özgürlükçülüğün ise hoşgörüsüzlük ve tiranlığın yeniden canlanmasını engellediğini ileri sürer. Böyle bir durumun bu aydınlanmış çağda var olacağı düşüncesinin kendisi bile alaya alınır. Zihinsel, ahlaki ve dinsel büyük bir ışığın bu kuşağın üzerine parladığı doğrudur. Tanrı'nın Kutsal Sözü'nün açık sayfalarında, gökten gelen ışık dünyaya saçılmıştır. Ancak şunu unutmamak gerekir: Verilen ışık ne kadar büyükse, onu saptırıp reddedenlerin karanlığı da o kadar büyüktür.

Kutsal Kitap'ın dua ruhuyla incelenmesi Protestanlara papalığın gerçek karakterini gösterecek ve onların ondan öğrenip ondan kaçınmalarına yol açacaktır; ama birçoğu, gerçeğe yönlendirilebilmeleri için alçakgönüllü bir şekilde Tanrı'yı aramaya ihtiyaç duymayacak kadar kendi gözlerinde bilgedir. Aydınlanmalarıyla övünmelerine rağmen, hem Kutsal Yazılar'dan hem de Tanrı'nın gücünden habersizdirler. Vicdanlarını susturmanın bir yoluna ihtiyaç duyarlar ve en az ruhsal ve alçaltıcı olanı ararlar. Arzuladıkları şey, Tanrı'yı hatırlama yöntemi diye geçecek bir Tanrı'yı unutma yöntemidir. Papalık, bunların hepsinin isteklerini karşılamaya pek uygundur. O, neredeyse bütün dünyayı kapsayan iki insan sınıfı için hazırlanmıştır: kendi liyakatleriyle kurtulmak isteyenler ve günahlarının içinde kurtulmak isteyenler. İşte gücünün sırrı.

Büyük bir fikrî karanlık döneminin, papalığın başarısına elverişli olduğu gösterilmiştir. Yine de, büyük bir fikrî aydınlık döneminin de onun başarısı için aynı ölçüde elverişli olduğu gösterilecektir. Geçmiş çağlarda, insanlar Tanrı'nın sözünden ve gerçeğin bilgisinden yoksunken, gözleri bağlıydı; ayaklarının altına serilmiş ağı görmeden binlercesi tuzağa düşüyordu. Bu kuşakta, 'sözde bilim' diye anılan insanî spekülasyonların parıltısıyla gözleri kamaşan birçok kişi vardır; ağı fark etmezler ve sanki gözleri bağlıymış gibi aynı kolaylıkla içine yürürler. Tanrı, insanın zihinsel güçlerinin Yaratıcısından bir armağan olarak görülmesini ve gerçeğin ve doğruluğun hizmetinde kullanılmasını murad etmiştir; ancak kibir ve hırs beslendiğinde ve insanlar kendi kuramlarını Tanrı'nın sözünün üstüne çıkardıklarında, zekâ cehaletten daha büyük zararlar doğurabilir. Böylece, Kutsal Kitap'a olan imanı baltalayan günümüzün sahte bilimi, papalığın hoşça giden biçimleriyle kabul edilmesine giden yolu

hazırlama bakımından, Karanlık Çağlar'da bilginin esirgenmesinin onun büyümesine giden yolu açmadaki başarısı kadar başarılı olduğunu kanıtlayacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde kilisenin kurum ve uygulamalarına devlet desteği sağlamayı amaçlayan, şu anda sürmekte olan hareketlerde Protestanlar Papalık yanlılarının izinden gidiyor. Hatta, daha da ötesi, Papalığın Eski Dünyada kaybettiği üstünlüğü Protestan Amerika'da yeniden kazanmasına kapı aralıyorlar. Bu harekete daha büyük bir önem kazandıran ise, düşünülen başlıca amacın Pazar gününün tutulmasının zorunlu kılınması olmasıdır—kökeni Roma olan ve Papalığın otoritesinin işareti olarak ileri sürdüğü bir gelenek. Protestan kiliselerine nüfuz eden ve onları, Papalığın onlardan önce yaptığı gibi Pazar gününü yüceltme işini yapmaya sevk eden şey, Papalığın ruhudur—dünyevî adetlere uyum sağlama ruhu ve Tanrı'nın buyruklarının üstünde insan geleneklerine hürmet.

Okuyucu, yakında başlayacak mücadelede kullanılacak unsurları anlamak isterse, geçmiş çağlarda aynı amaç uğruna Roma'nın başvurduğu araçlara dair kayıtlara bakması yeterlidir. Papistler ve Protestanlar birleştiğinde, dogmalarını reddedenlerle nasıl muamele edeceklerini bilmek isterse, Roma'nın Şabat'a ve onun savunucularına karşı sergilediği tutumu görsün.

Kraliyet fermanları, genel konsiller ve seküler iktidarın desteklediği kilise düzenlemeleri, pagan bayramının Hristiyan dünyasında saygın bir konuma erişmesini sağlayan adımlardır. Pazar gününe riayet edilmesini zorunlu kılan ilk kamusal tedbir, Konstantin'in çıkardığı yasaydı. (M.S. 321) Bu ferman, kent halkının “güneşin saygıdeğer günü”nde dinlenmesini şart koşuyor, ancak kırsal kesimdekilerin tarımsal faaliyetlerini sürdürmelerine izin veriyordu. Fiilen putperest bir yasa olmasına rağmen, imparator Hristiyanlığı görünürde kabul ettikten sonra bunu uygulattı.

Kraliyet fermanının, ilahi otoritenin yerini yeterince tutmadığı ortaya çıkınca, hükümdarların gözüne girmeye çalışan ve Konstantin'in özel dostu ve dalkavuşu olan bir piskopos olan Eusebius, Mesih'in Sebt Günü'nü Pazar gününe aktardığı iddiasını ileri sürdü. Yeni öğretiyi kanıtlamak için Kutsal Yazılardan tek bir tanıklık bile sunulmadı. Eusebius'un kendisi bile farkında olmadan bunun asılsız olduğunu kabul eder ve değişikliğin gerçek sorumlularına işaret eder. “Sebt Günü'nde görev olarak yapılması gereken her ne varsa,” diyor, “bunların hepsini Rab'bin Günü'ne aktardık.” - Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, s. 538. Ancak Pazar lehindeki sav, temelsiz olmasına rağmen, insanların Rab'bin Sebtini çiğnemekte daha da cesaretlenmesine yol açtı. Dünya tarafından itibar görmek isteyen herkes bu popüler bayramı benimsedi.

Papalık sağlam biçimde yerleştikçe, Pazar gününün yüceltilmesi yönündeki çalışma sürdürüldü. Bir süre halk, kiliseye gitmediği zamanlarda tarımsal işlerle meşgul oluyor, yedinci gün ise hâlâ Şabat olarak kabul ediliyordu. Fakat giderek bir değişim sağlandı. Dini görevlilerin Pazar günü herhangi bir sivil anlaşmazlıkta hüküm vermeleri yasaklandı. Çok geçmeden, rütbeleri ne olursa olsun herkesin, hürler için para cezası, hizmetkârlar içinse dayak cezası tehdidi altında, gündelik işlerden kaçınmaları emredildi. Daha sonra zenginlerin mülklerinin yarısını kaybetmekle cezalandırılmaları; ve nihayet, hâlâ inat ederlerse köleleştirilmeleri kararlaştırıldı. Alt sınıflar ise daimi sürgünle cezalandırılacaktı.

Mucizelere de başvuruldu. Başka harikalar arasında, Pazar günü tarlasını süreceken pulluğunu bir demirle temizleyen bir çiftçinin demirin eline yapışıp kaldığı ve iki yıl boyunca onu beraberinde taşıdığı bildirildi; 'ona son derece büyük acı ve utanç vererek.'-Francis West, Rab'bin Günü Üzerine Tarihsel ve Pratik Bir Risale, sayfa 174.

Daha sonra papa, Paris rahibine Pazar gününü çiğneyenleri uyarması ve kiliseye gidip dualarını etmeye çağırması yönünde talimat verdi; aksi takdirde kendilerine ve komşularına büyük bir felaket getirebileceklerini söyledi. Bir kilise konseyi, Protestanlar tarafından bile bu denli yaygın kullanılan şu savı ileri sürdü: Pazar günü çalışırken kişileri yıldırım çarptığına göre, Pazar gününün mutlaka Şabat olduğu. "Bu günü ihmal etmeleri üzerine Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun ne kadar büyük olduğu apaçıktır," dediler yüksek ruhbanlar. Ardından, rahipler ve din görevlileri, krallar ve prensler ve bütün inananların 'günün onurunun iade edilmesi ve Hristiyanlığın itibarı için bundan böyle daha dindarca tutulması' adına ellerinden gelen en büyük gayreti ve ihtimamı göstermeleri çağrısında bulunuldu.-Thomas Morer, Rabbin Günü'nün Adı, Kavramı ve Tutulması Üzerine Altı Diyalogda Bir Söylem, s. 271.

Konseylein kararlarının yetersiz kaldığı görülünce, Pazar günü çalışmaktan kaçınmaya zorlayacak ve halkın yüreğine korku salacak bir ferman yayımlamaları için laik otoritelere başvuruldu. Roma'da toplanan bir sinodda, önceki tüm kararlar daha büyük bir otorite ve ciddiyetle yeniden teyit edildi. Bunlar ayrıca kilise hukukuna dahil edildi ve Hristiyan âleminin neredeyse tamamında sivil otoriteler tarafından uygulamaya konuldu. (Bkz. Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

Yine de, Pazar gününün tutulmasına dair Kutsal Kitap yetkisinin bulunmayışı azımsanmayacak bir sıkıntıya yol açıyordu. Halk, Güneş gününü onurlandırmak uğruna Yehova'nın "Yedinci gün, Rab Tanrının Şabat Günü'dür" şeklindeki açık bildirisini bir kenara bırakma konusunda öğretmenlerinin hakkını sorguladı. Kutsal Kitap tanıklığındaki bu eksikliği gidermek için başka çarelere başvurmak gerekiyordu. On ikinci yüzyılın sonlarına doğru İngiltere'deki kiliseleri ziyaret eden, Pazar gününün ateşli bir savunucusu, gerçeğin sadık tanıklarının direnişiyile karşılaştı; çabaları o denli sonuçsuz kaldı ki, bir süreliğine ülkeden ayrıldı ve öğretilerini dayatmanın bir yolunu aramaya koyuldu. Geri döndüğünde, söz konusu eksik giderilmişti ve sonraki emeklerinde daha büyük başarı elde etti. Yanında, bizzat Tanrı'dan geldiği ileri sürülen bir tomar yazı getirdi; bu tomar, Pazar gününün tutulmasına ilişkin gerekli buyruğu ve itaatsizleri dehşete düşürmek için korkunç tehditleri içeriyordu. Desteklediği kurum kadar aşağılık bir sahtecilik olan bu kıymetli belgenin, güya gökten düşerek Kudüs'te, Golgota'daki Aziz Simeon'un sunağı üzerinde bulunduğu söyleniyordu. Oysa gerçekte belgenin çıktığı kaynak Roma'daki Papalık sarayıydı. Kilisenin güç ve refahını artırmak için yapılan hile ve sahtecilikler, papalık hiyerarşisi tarafından her devirde meşru sayılmıştır.

Ferman, Cumartesi öğleden sonra dokuzuncu saatten (saat üçten) Pazartesi gün doğumuna kadar çalışmayı yasakladı; ve yetkisinin birçok mucizeyle teyit edildiği ilan edildi. Belirlenen saati aşarak çalışan kişilerin felce uğradığı bildirildi. Tahılını öğütmeye teşebbüs eden bir değirmenci, un yerine bir kan selinin fıskırdığını gördü ve suyun güçlü akışına rağmen değirmen çarkı durdu. Fırına hamur koyan bir kadın, fırın çok sıcak olmasına rağmen çıkardığında hamurun çiğ olduğunu gördü. Dokuzuncu saatte pişirmek üzere hamur hazırlamış,

ancak onu Pazartesi'ye kadar bir kenara koymaya karar vermiş bir başkası, ertesi gün onun ilahi kudretle somunlara dönüştürülüp pişirildiğini gördü. Cumartesi dokuzuncu saatten sonra ekmeğe pişiren bir adam, ertesi sabah ekmeği böldüğünde içinden kan fişkırdığını gördü. Pazar gününün savunucuları, kutsallığını bu tür saçma ve batıl uydurmalarla tesis etmeye çalıştılar. (Bkz. Roger de Hoveden, *Annals*, cilt 2, ss. 526-530.)

İskoçya'da, tıpkı İngiltere'de olduğu gibi, Pazar gününe daha fazla saygı gösterilmesi, onunla eski Şabat'ın bir bölümünün birleştirilmesiyle sağlandı. Ancak kutsal tutulması gereken süre değişiklik gösteriyordu. İskoçya kralının bir fermanı, "Cumartesi günü öğle vakti saat on ikiden itibaren kutsal kabul edilmelidir" ve o andan Pazartesi sabahına kadar hiç kimsenin dünyevi işlere girişmemesi gerektiğini ilan ediyordu.-Morer, sayfa 290, 291.

Bununla birlikte Pazar gününün kutsallığını tesis etmek için gösterilen tüm çabalara rağmen, papistler bizzat kendileri Şabat'ın ilahi otoritesini ve onun yerine geçen kurumun insanî kökenini alenen itiraf ettiler. On altıncı yüzyılda bir papalık konsili açıkça şöyle ilan etti: "Bütün Hristiyanlar hatırlasın ki yedinci gün Tanrı tarafından kutsanmıştır ve yalnız Yahudiler tarafından değil, Tanrı'ya tapındığını iddia eden diğer herkes tarafından da kabul edilmiş ve tutulmuştur; her ne kadar biz Hristiyanlar onların Şabat'ını Rab'bin Günü'ne çevirmiş olsak da." — Aynı eser, s. 281, 282. İlahi yasaya müdahale edenler yaptıkları işin niteliğinden habersiz değillerdi. Bile isteye kendilerini Tanrı'nın üstüne koyuyorlardı.

Roma'nın kendisiyle aynı fikirde olmayanlara yönelik politikasının çarpıcı bir örneği, bir kısmı Şabat'ı tutan Valdenslere uygulanan uzun ve kanlı zulümde görüldü. Dördüncü buyruğa sadakatleri nedeniyle başkaları da benzer şekilde acı çekti. Etiyopya ve Habeşistan'daki kiliselerin tarihi özellikle dikkat çekicidir. Karanlık Çağların kasveti içinde, Orta Afrika'nın Hristiyanları dünyanın gözünden kayboldu ve unutuldu ve yüzyıllar boyunca inançlarını yaşamada özgürlüğün tadını çıkardılar. Ancak sonunda Roma onların varlığından haberdar oldu ve kısa süre içinde Habeşistan imparatoru, papanın Mesih'in vekili olduğu yönündeki bir kabule kandırıldı. Ardından başka tavizler geldi.

Sebt Günü'nün tutulmasını en ağır cezalarla yasaklayan bir ferman çıkarıldı. (Bkz. Michael Geddes, *Church History of Ethiopia*, s. 311, 312.) Ancak papalık zorbalığı kısa sürede o kadar tahammül edilmez bir boyunduruk haline geldi ki, Habeşliler bunu boyunlarından kırıp atmaya karar verdiler. Korkunç bir mücadelenin ardından Romalı Katolikler ülkelerinden sürüldü ve kadim iman yeniden tesis edildi. Kiliseler özgürlüklerine sevindiler ve Roma'nın aldatmacası, fanatizmi ve despotik gücü hakkında öğrendikleri dersi asla unutmadılar. Kendi yalıtılmış diyarları içinde, Hristiyan âleminin geri kalanı tarafından tanınmadan kalmakla yetindiler.

Afrika'nın kiliseleri, Papalık kilisesinin tam bir dinden dönmeye düşmesinden önce yaptığı gibi Sebt Günü'nü tutuyordu. Tanrı'nın buyruğuna itaat ederek yedinci günü tutarken, kilisenin geleneğine uyarak pazar günü de çalışmaktan kaçınıyorlardı. Roma en yüce gücü ele geçirince, kendi gününü yüceltmek için Tanrı'nın Sebt Günü'nü ayaklar altına almıştı; ancak neredeyse bin yıl boyunca gizli kalan Afrika kiliseleri bu dinden dönmeye ortak olmadı. Roma'nın egemenliği altına girdiklerinde, gerçek Sebt'i bir kenara bırakmaya ve sahte olanı yüceltmeye zorlandılar; fakat bağımsızlıklarını yeniden kazanır kazanmaz dördüncü buyruğa itaate geri döndüler.

Geçmişe ait bu kayıtlar, Roma'nın gerçek Şabat'a ve onun savunucularına karşı düşmanlığını ve kendisinin tesis ettiği kurumu yüceltmek için kullandığı yöntemleri açıkça ortaya koyar. Tanrı'nın sözü, Roma Katolikleri ve Protestanlar Pazar gününü yüceltmek için birleştiğinde bu sahnelerin yineleneyeceğini öğretir.

Vahiy 13'ün peygamberliği, kuzu gibi boynuzları olan canavarla temsil edilen gücün, 'yeryüzünü ve onda yaşayanları', orada 'pars gibi' olan canavarla simgelenen papalığa tapınmaya zorlayacağını ilan eder. İki boynuzlu canavar ayrıca 'yeryüzünde yaşayanlara, canavarın suretini yapmaları gerektiğini' söyleyecek; dahası, 'küçük ve büyük, zengin ve yoksul, özgür ve köle' herkesin canavarın işaretini almasını emredecektir. Vahiy 13:11-16. Kuzu gibi boynuzları olan canavarla temsil edilen gücün Amerika Birleşik Devletleri olduğu ve bu peygamberliğin, Roma'nın kendi üstünlüğünün özel bir kabulü olarak öne sürdüğü Pazar gününün tutulmasını Amerika Birleşik Devletleri zorunlu kıldığında yerine geleceği gösterilmiştir. Ancak papalığa bu hürmette Amerika Birleşik Devletleri yalnız olmayacaktır. Bir zamanlar onun egemenliğini tanımış olan ülkelerde Roma'nın etkisi hâlâ ortadan kalkmış olmaktan çok uzaktır. Ve peygamberlik sözü gücünün yeniden kurulacağını haber verir. 'Başlarından birini sanki ölümcül yara almış gibi gördüm; ölümcül yarası ise iyileşti; ve bütün dünya canavarın peşinden hayranlıkla gitti.' 3. ayet. Ölümcül yaranın vurulması 1798'de papalığın düşüşüne işaret eder. Bundan sonra, peygamber şöyle der: 'Onun ölümcül yarası iyileşti; ve bütün dünya canavarın peşinden hayranlıkla gitti.' Pavlus, 'günah insanı'nın ikinci gelişe kadar varlığını sürdüreceğini açıkça belirtir. 2. Selanikliler 2:3-8. Zamanın sonuna kadar aldatma işini sürdürecektir. Ve Vahiy yazarı, yine papalığa atıfta bulunarak şöyle bildirir: 'Yeryüzünde yaşayanların hepsi—adları yaşam kitabına yazılmamış olanlar—ona tapınacak.' Vahiy 13:8. Hem Eski Dünya'da hem Yeni Dünya'da, yalnızca Roma Kilisesi'nin yetkisine dayanan Pazar günü kurumuna gösterilen saygı aracılığıyla papalık hürmet görecektir.

On dokuzuncu yüzyılın ortalarından beri, Amerika Birleşik Devletleri'nde peygamberlik öğrencileri bu tanıklığı dünyaya sunmuşlardır. Şimdi olup biten olaylarda, bu peygamberlik sözünün gerçekleşmesine doğru hızlı bir ilerleme görülmektedir. Protestan öğretmenler arasında da, Pazar gününün tutulmasının ilahi bir yetkiye dayandığına dair aynı iddia ve, Tanrı'dan gelen bir buyruğun yerini doldurmak için mucizeler uyduran papalık önderlerinde olduğu gibi, Kutsal Kitap'tan aynı şekilde kanıt yokluğu vardır. Tanrı'nın yargılarının, Pazar Şabatı'nı çığnedikleri için insanların üzerine geldiği iddiası tekrar edilecektir; şimdiden ileri sürülmeye başlanmıştır. Ve Pazar gününün tutulmasını zorunlu kılmaya yönelik bir hareket hızla güç kazanmaktadır.

Roma Kilisesi kurnazlığı ve zekâsıyla hayranlık uyandırır. Geleceği okuyabilir. Protestan kiliselerin sahte Şabat'ı kabul ederek ona saygı gösterdiklerini ve bunu, geçmiş günlerde bizzat kendisinin kullandığı aynı yöntemlerle dayatmaya hazırlandıklarını görerek zamanını bekler. Gerçeğin ışığını reddedenler, kökeni ona dayanan bir kurumu yüceltmek için, kendini yanılmaz ilan eden bu gücün yardımını yine de arayacaklardır. Bu işte Protestanların yardımına ne kadar kolaylıkla koşacağını tahmin etmek zor değildir. Kiliseye itaat etmeyenlerle nasıl başa çıkılacağını papalık önderlerinden daha iyi kim bilir?

Roma Katolik Kilisesi, dünyanın dört bir yanındaki tüm kollarıyla, Papalık makamının denetimi altında ve onun çıkarlarına hizmet etmek üzere tasarlanmış, tek ve muazzam bir örgüt teşkil eder. Yeryüzündeki her ülkede bulunan milyonlarca mensubuna, kendilerini Papa'ya sadakatle bağlı saymaları öğretilir. Milliyetleri ya da yönetimleri ne olursa olsun, kilisenin otoritesini diğer tüm otoritelerin üstünde görmeleri gerekir. Devlete sadakat yemini etseler de, bunun ardında Roma'ya itaat yemini yatar; bu yemin, Roma'nın çıkarlarına aykırı olan her türlü yemin ve taahhütten onları muaf tutar.

Tarih, onun ulusların işlerine sızmak için sergilediği kurnaz ve ısrarlı çabalara ve bir kez tutunmayı başardığında, prenslerin ve halkların yıkımı pahasına bile kendi amaçlarını ilerletmesine tanıklık eder. 1204 yılında, Papa III. Innocent, Arragon Kralı II. Peter'den şu olağanüstü yemini aldı: 'Ben, Arragonluların kralı Peter, efendim Papa Innocent'e, onun Katolik haleflerine ve Roma Kilisesi'ne daima sadık ve itaatkâr olmayı ikrar ve taahhüt ederim; krallığımı ona itaat içinde sadakatle muhafaza etmeyi, Katolik inancını savunmayı ve heretik sapıklığı kovuşturmayı.' - John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

55. Bu, Roma papasının yetkisine ilişkin şu iddialarla uyumludur: 'onun imparatorları tahttan indirmesinin meşru olduğu' ve 'uyruklarını adaletsiz hükümdarlara olan bağlılık yemininden çözebileceği.' - Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

Şu unutulmasın: Roma, asla değişmediğiyle övünür. VII. Gregorius ile III. Innocentius'un ilkeleri hâlâ Roma Katolik Kilisesi'nin ilkeleridir. Ve gücü olsa, onları geçmiş yüzyıllardaki kadar büyük bir kararlılıkla bugün de uygulamaya koyardı. Protestanlar, Pazar gününün yüceltilmesi çalışmasında Roma'nın yardımını kabul etmeyi önerdiklerinde ne yaptıklarını pek bilmezler. Onlar amaçlarını gerçekleştirmeye kararlıyken, Roma gücünü yeniden tesis etmeyi, yitirdiği üstünlüğünü geri kazanmayı hedeflemektedir. Bir kez şu ilke Amerika Birleşik Devletleri'nde yerleşecek olursa—kilisenin devletin gücünden yararlanabileceği ya da onu kontrol edebileceği; dini vecibelerin laik yasalarla zorla dayatılabileceği; kısacası kilise ile devletin otoritesinin vicdan üzerinde egemen olacağı—Roma'nın bu ülkedeki zaferi güvence altına alınmış olur.

Tanrı'nın sözü yaklaşan tehlike konusunda uyarıda bulunmuştur; bu uyarı dikkate alınmazsa, Protestan dünyası Roma'nın amaçlarının gerçekte ne olduğunu ancak tuzaktan kurtulmak için çok geç olduğunda öğrenecektir. Roma sessizce güç kazanıyor. Roma'nın öğretileri yasama meclislerinde, kiliselerde ve insanların yüreklerinde etkisini göstermektedir. Eski zulümlerinin tekrarlanacağı gizli dehlizleri bulunan yüksek ve heybetli yapılar inşa ediyor. Roma, gizlice ve fark edilmeden, vurma zamanı geldiğinde kendi amaçlarını ilerletmek için güçlerini pekiştiriyor. İsteddiği tek şey üstün bir mevzi; bu da kendisine şimdiden sağlanıyor. Yakında Roma unsurunun amacının ne olduğunu göreceğiz ve hissedeceğiz. Tanrı'nın sözüne iman edip itaat eden herkes bunun sonucu olarak ayıplanma ve zulme uğrayacaktır. Büyük Çekişme, 563-581.